

OPIS OTVORENOG PROSTORA

Šumski puteljak

Moja sestra Bruna i ja otišle smo u prirodu pa smo naišle na puteljak za koj nismo znale kamo vodi. Fotografirala sam ga kako bi smo se znale vratiti kući.

Puteljak je uzak, toliko da se jedva dvoje ljudi može mimoći. Bruna se u jednom trenutku naglo okrenula i pri dnu puteljka ugledala lisicu. Stvarno se bojim lisice i na tren sam se htjela vratiti kući. Pored puteljka nije bilo trave, ona najčešće ne raste u šumama, nego je bilo zaostalog suhog lišća po kojem se noga kliže i teško mi je bilo penjati se. Kako sam nogama gurala lišće i grančice na putu, miris zemlje je bio sve jači. Puteljak je vodio kroz visoko drveće raznih vrsta kojima ja ne znam ime, ali sam sigurna da im u jesen listovi padaju, a ovaj naš puteljak tada je prepun lišća. Drveće je visoko i razgranato, ali nisam primijetila ni na jednom ptičje gnijezdo. Cvrkut ptica se nije čuo. Jedno drvo izgleda kao da je samo, kao da ne pripada ostalima jer na njemu nije bilo nijednog listića. Ne znam sijeku li se takva stabla. U igri sam pala i jedno mršavo drvo mi je spasilo život jer sam se uhvatila za njega dok sam se klizala. Dok sam sjedila na tlu, primijetila sam sunčeve zrake kako proviruju kroz krošnje. Tenisice su mi bile pune prašine i zemlje pa smo se vratile kući.

Nadam se da ćemo sljedeći put, kada ćemo se Bruna i ja zabavljati po šumi, sresti simpatičnu vjerevicu, a ne lisicu.

Nina, MYP1

